

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 45

8. listopadu 2015

Cena: 8 Kč

Generální synoda církve

Ve čtvrtek 22. října se v pražském staroměstském chrámu sv. Mikuláše konala generální synoda naší církve. Jednání začalo po bohoslužbě, sloužené bratrem patriarchou a biskupským sborem. Na programu byly mj. zpráva bratra patriarchy T. Butty a návrh poselství generální synody v závěru Husova roku, uvedený br. doc. J. Voglem. Bratr prof. Z. Kučera pozval členy církve na teologickou konferenci o identitě církve.

Přítomným se rovněž představili noví mladí kolegové v duchovenské službě a jako výraz vděčnosti a ocenění za teologickou a historickou práci byly předány in memoriam prof. Miloslavu Kaňákovi a Zdeňku Trtíkovi pamětní medaile. Medaili obdrží také plk. Jan Kozler, do r. 2015 hlavní kaplan Armády ČR.

Následovalo položení květin u Husova pomníku a návštěva výstavy „Praha Husova a husitská 1415 - 2015“ v Clam-Gallasově paláci, pro kterou některé exponáty zapůjčila naše církev. red

Z kázání br. biskupa J. J. Dovaly na synodě

1 Kr 3,5-12; Ř 8,26-30;
J 20,26-29

Priznám sa vám, že tento text evanjelia, ktorý obvykle čítame počas veľkonočných sviatkov, som vybral úmyselne. Apoštol Tomáš je totiž

točnej nedôvery sa zrodila hlboká dôvera a hlboký vzťah. Často premýšľam: Aká je naša dôvera? Veríme ešte Kristovi? Sme presvedčení, že On je Cesta, Pravda a Život? Kráčame po tej ceste...?

V poslednom období je v našej cirkvi živá diskusia o jej identite. Chvála Bohu za to! Tá otázka – kto sme, je veľmi správna, vedie nás k podstate veci.

V starovekom Grécku Sokrates, kráľ filozofov, kládol ľuďom otázku: Kto si? Chodil po trhu a pýtal sa: Kto si? A privádzal do pomykova, lebo ľudia nevedeli, čo na to povedať. Keby ste čítali apofthegmaty, rady a výroky púštnych otcov, radia svojim žiakom opakovať otázku: Kto som? A vďaka nej spoznajú hlbiny svojej duše.

Pred dvoma týždňami sme mali v Hodoníne prednášku C. V. Pospíšila – Husovská dilemata.

A prof. Pospíšil sa občas dotkol aj ekumenických otázok a viackrát zdôraznil jednu vec: Som v prvom rade človek, potom kresťan a až potom rímsky katolík. Človečenstvo – viera – konfesia (cirkvená prísluš-

moja obľúbená postava. Je sympatický vo svojej pravdivosti. Keď neveril, nič nepredstieral, nehral divadlo, ale pravdivo to vyznal. Keď uveril, vyznal to. Je to človek, ktorý bol autentický a išiel nadoraz. A Kristus od nás v živote chce, aby sme šli nadoraz. Aby sme boli pravdiví a robili s nasadením.

Keď čítame Nový zákon a zvlášť evanjeliá pozorne, nemôžeme prehliadnuť jednu vec – ľudia v Kristovej prítomnosti odkrývajú svoju pravú tvár. Kto je klamár a zločinec, vyfarbí sa, prejaví sa.

Preto farizeji Krista nenávideli a snažili sa ho dostať na kríž. Preto Judáš zradil a Pilát odhalil svoju váhavosť, nerozhodnosť. Ukázali svoju pravú tvár. Ale aj tí dobrí – cudzoložnica, ktorá bola prichytená pri číne, sa pri Kristovi kajala, Zacheus Krista prijal do domu a sľúbil vrátiť všetkým, ktorých okradol, lotor na kríži uznal svoje previnenia... Všetci, ktorí nosili v sebe ukryté dobro, ho uvoľnili. Kristus je ako zrkadlo, kto sa doňho pozrie, ukáže sa nahý, odhalí svoje pravé ja.

No a Tomáš zažil to isté. Pri dotyku so vzkrieseným Kristom padol na kolená a vyznal: Pán môj a Boh môj. To je najhlbšie vyznanie, aké je v Novom zákone vyslovené. Z počia-

nosť). Sám osobne som s tým stotožnený, mám rovnakú hierarchiu, preto som rád, že som to počul aj z úst katolíckeho kňaza. Všetci sme stvorení Bohom, preto s celým ľudstvom tvoríme jednu rodinu – akýsi veľký kmeň. To je symbolicky vyjadrené v knihe Genesis, že všetci

Pokračování na str. 3

70 let sboru v Českém Dubu

V listopadu si náboženská obec v podještědském Českém Dubu připomíná 70 let od otevření Husova sboru. Církev československá husitská v Českém Dubu procházela od svého založení a státního schválení v říjnu 1924 složitým, a přesto šťastným obdobím.

Bohoslužby byly slouženy na náměstí, v kině i ve školách, svátost biřmování byla vysluhována v místní sokolovně a výuka náboženství probíhala na devíti školách okolních obcí. K nové církvi se hlásili noví a noví příslušníci. Tato šťastná etapa byla přerušena rokem 1938, kdy byl Český Dub obsazen Němci a celé Podještědí připojeno k říši. ...

Přišel květen 1945 – skončila okupace. Svobodný Český Dub se opět stal sídlem dřívější náboženské obce, v níž byl 15. 6. farářem jmenován bratr Josef Čihák. Bohoslužby byly dále konány ve škole a svatební obřady v zasedací síni na radnici. Již

tehdy bylo jasné, že situace je do budoucna neudržitelná. Uvažovalo se proto o získání vhodné budovy, která by se stala sborovým domem naší církve. Rada starších rozhodla žádat radnici v Českém Dubu o přidělení domu č. p. 10/II pod hřbitovem. Žádostí bylo vyhověno a dům byl k veliké radosti naší církvi skutečně předán. Stalo se tak 3. července 1945. Nastala rozsáhlá adaptace budovy, aby mohla sloužit životu náboženské obce. ... Práce byly ukončeny již koncem října 1945, a proto mohl být Husův sbor, jak byl tehdy nazván, slavnostně otevřen. Stalo se to o druhé listopadové nedě-

li a bohoslužby sloužil bratr biskup Jan Amos Tabach za veliké účasti příslušníků z celého okolí, kteří se ani dovnitř nevešli! Byli jsme šťastni, že máme, jak se říká, střechu nad hlavou a že se bohoslužby se svátostí večere Páně mohou konat pravidelně každou neděli.

(Ze vzpomínek faráře Josefa Čiháka, autor fotografie: M. Rejha, wikipedie)

V neděli 15. listopadu v 8.30 hodin zveme na slavnostní bohoslužbu za účasti biskupa Pavla Pechance. Bohoslužbu doprovodí pěvecké kvarteto souboru Levamentum a instrumentální trio pod vedením sbormistra P. Trunce. Připravena bude výstava fotografií ze života sboru, posezení s občerstvením a také možnost prohlédnout si unikátní ostatkový kříž z 12. století, nalezený v československé johanitské komendě, který pro naši slavnost zapůjčí Podještědské muzeum.

Naše církve na veletrhu Památky

V rámci veletrhu Památky, 4. mezioborového veletrhu obnovy, financování, využití a řemesel, se na pražském Výstavišti ve dnech 22. a 23. října prezentovala i naše církev. Stánek s poutavými panely představil veřejnosti naše církevní stavby včetně nejstarší architektury (rotunda sv. Václava v Týnci n. Sázavou), architektury meziválečné (sbor v Dejvicích či na Vinohradech), přejatých objektů (kostel Věch svatých v Dobříšově) a nových staveb (sbor Kristova kříže v Plzni), husitských naučných stezek a v neposlední řadě i nedávnou realizaci obnovy národní kulturní památky v Husinci - rodišti Mistra Jana Husa. Posledně zmíněný objekt, jeho současnou podobu i pozoruhodnou multimediálně pojatou expozici pak přiblížily návštěvníkům krátké přednášky s prezentací: architektka Petra Fuchse a průvodce husineckým památkem Vojtěcha Pekárika. Velkou pozornost na stánku vzbudily i zapůjčené modely kostela Mistra Jana Husa v Uherském Brodě a Husova sboru na Vinohradech.

Expozici navštívila řada významných hostů: náměstkyně ministra kultury dr. Anna Matoušková, náměstek hejtmána Moravskoslezského kraje Ing. dr. Svatomír Recman a další. red

Potřebné a nepotřebné

Nic jsme zajisté nepřinesli na svět, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce oděv a pokrm, na tom přestaneme. Kteříž pak chtějí zbohatnouti, upadají v osidla pokušení a v žádosti mnohé a nerozumné, kteréž pohřžují lidi v zahynutí a v zatracení (Timoteovi 6,64). A to je asi právě to, co Písmo vypisuje o Babylónu, stejně o onom mystickém, rozptýleném po celém světě,

jako o tom starém, ležícím v Chaldeji, který nesmírně oplýval věcmi zbytečnými a hrdě se zabýval tím, že je sháněl, kupoval a prodával po celém světě (viz Zjevení 18,11-20). Neboť zajisté kdykoli se nějaký člověk nebo nějaká společnost lidí nebo obec a kraj oddá příliš věcem pozemským a zpíjí se láskou k nim, snadno zapomíná na lepší dobra nebeská a věčná a na

samý pramen všeho dobra, na Boha, a tak se pohřžuje do záhuby a zkázy. Víno, pije-li se s mírou, je skoro životem člověka, řekl moudrý Žid, a přece pije-li se nemírně, je jedem a smrtí, a více lidí se v něm utopí než ve vodě (Sírach 31).

Pane Ježíši Kriste, jediný učitel moudrosti a věčný zakladatel pravidla o jednom potřebném, dvou věcí žádám od tebe, neoslýchej mne, prve než zemru (Přísluví 30,7). Necht' se nevzdaluje již ode mne, čeho je potřebí k dobrému životu a k blažené smrti. A vše, co k tomu nesměruje a není k onomu cíli potřebné, to necht' se již ke mně nepřibližuje a nepřekáží mi.

Ale i za to tě prosím, dej, abych to jiným mohl jasně ukázat, jak pošetile jednají ti, kdo se zcela oddávají věcem nepotřebným, zanedbávají věci potřebné. Kdežto ty všechny žíznivé zveš k vodám živým, oni sobě kopají cisterny děravé, které nedrží vody (Izaiáš 55,1 a Jeremiáš 2,13). Ba kdežto ty nabízíš víno a mléko zdarma, bez stříbra a peněz, oni vynakládají zlato a stříbro na věci, které nenasycují (Izaiáš 55,2), nýbrž přivádějí spíše nemoc, smrt, záhubu, peklo a věčné zatracení. Slituj se nade všemi, Slitovniče všech, pro dobrotu svou! Amen.

Jan Amos Komenský

Z kazatelského plánu

Dvacátá čtvrtá neděle po sv. Duchu

Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; kéž vstoupí moje modlitba k tobě!

ŽALM 88,2-3a

První čtení: Královská 17,10-16

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom za naše vykoupění vděční byli a ke spáse bližních pracovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom znamení času rozeznávali a duchovně bdělými zůstávali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nám stále prokazuješ milosrdenství. Naplň nás milostí, upevni naši důvěru ve tvé zaslíbení a dej, aby celý svět uvěřil v tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 9,24-28

Evangelium: Marek 12,38-44

Verše k obětování: Žalm 127,1

Verš k požehnání: Matouš 24,42-44

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nás ve svátosti večere Páně naplňuje novou nadějí. Kéž spásná moc tvé lásky nadále koná své dílo mezi námi a přivede nás k věčné radosti, kterou jsi nám zaslíbil! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 26, 27, 29, 44, 51, 62, 77, 86, 98, 107, 110, 133, 165

Když to nejde rychle, půjde to pomalu

Nedávno jsem se setkala s principy hnutí nazývaného „POMALÉ“ (Slow Movement).

Také máte tendenci často říkat, že je hektická doba, že nestíháte a jste ve skluzu? Stoupenci zmíněného směru mají za to, že získat čas lze paradoxně tím, že s ním přestaneme šetřit, že budeme dělat věci v klidu, s rozvahou a kvalitně. Tak například v oblasti stravování, která je jednou ze základních, navrhuji odklon od fastfoodu, připraveného rychle a ve velkém, a příklon ke kvalitnímu jídlu, připravovanému v klidu a s láskou, které si náležitě vychutnáme, nejlépe z domácích sezónních surovin a nejlépe také s blízkými lidmi.

Na hnutí Anti-Fastfood úzce navazuje Slow Fashion, jehož zakladatelka anglického původu navrhuje méně kupovat ve velkých řetězcích módu vyrobenou v neetických a neekologických podmínkách žen třetího světa, nosit více věci nadčasové, oděvy upravovat a podobně.

Také třeba v oblasti výchovy našich potomků nabývá tato „pomalost“ zajímavé podoby – místo podporování soutěživosti a dosahování dokonalosti u dětí třeba formou každodenního vození do různých kroužků, kde jim místo lásky k pohybu vštěpují, jak důležité je být nejlepší (a další nej...), nechat na dětech samých výběr toho, co jim přináší radost... a samozřejmě bez nutnosti vlastnit nejnovější technologické vymoženosti...

Pokud v této chvíli namítáte, že žít pomaleji znamená přijmout fakt, že stihneme méně, máte plnou pravdu. Ale proč ne? Vše je o prioritách. Vzdát se každodenních kontaktů na sociální síti může znamenat více prostoru pro to, co za to opravdu stojí. Možná zhlédneme méně bombastických snímků s divy přírody, ale možná některý, byť ne tak barevný a dokonalý, uvidíme sami.

Že to není nic nového, že se stačí poučit ze způsobu života našich babiček? No jistě. Funguje to tak již celé generace. ☺

KB

15. listopad - Památka Jana Amose Komenského

„Veškeré lidské kvaltování toliko pro hovada dobré jest. Což dobytek jsem, že vše, co dělám, pro břicho dělám a ještě hůře?“

Jan Amos Komenský

(* 28. března 1592 jihovýchodní Morava
- † 15. listopadu 1670 Amsterdam)

Nad Písmem

VARUJTE SE ZÁKONÍKŮ

Mk 12,38-44

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodíní!

(Žalm 103,2)

Dnes nám Markovo evangelium líčí poslední Ježíšovo veřejné působení v jeruzalémském chrámu. Na chrámovém nádvoří je početný zástup lidu – poutníků. Ježíš tyto lidi varuje před vedoucími muži tehdejšího židovského náboženství. Poukazuje na jejich marnivost, ctižádost i to, že nejsou pokorní. Jsou to pokrytci! Neplní si ani své „pracovní povinnosti“.

Lid nevedou, nepoučují. Po tržišti, které podle orientálního zvyku mělo být místem duchovní péče o lid, se jenom procházejí a na odívání své společenské postavení a svůj šat. A stejně je to i v synagógách. Lid stojí, nebo sedí na zemi, ale zákoníci mají přední lavice na vyvýšeném místě u stěny, kde stojí skříňka se svitky Zákona.

Je to tak správné? Jistě ne, vždyť tyto muži by měli být příkladem všem lidem. Měli by být služebníky. A nejsou! Jak moc se však tyto vůdcové podobají nám dnes?

I nám záleží na společenském postavení. Vedoucí funkce to je nejen větší odpovědnost a více peněz, ale i jakási nadřazenost nad těmi ostatními. Proto jsou urputně volební boje, ale především předvolební sliby. Do volebního boje se vyráží pod heslem: nikdo vám nesplní tolik, kolik vám my slíbíme. Když budeme zvoleni (dostaneme funkci) bude líp, budeme to umět zařídit, abychom se všichni měli

fajn. A my po volbách zjistíme, že je to (v lepším případě) stejně jako dřív, nebo ještě o stupeň, nebo o dva horší. Komu tedy věřit?

Člověku v naší krásné zemi bylo po mnoho let vtlučeno do hlavy, že musí být nezávislý – na Bohu, na přírodě, na počasí, na úrodě, na všem možném. Má si vše podrobit, vše ovládnout a tak se stát nezávislým. Ale je takový člověk spokojenější, šťastnější?

Podívejme se na vdovu. Ona dává do chrámové pokladnice všechno co má. Tím tedy dává svůj život do naprosté závislosti na Bohu.

V Izraeli byli lidé přesvědčeni, že o život člověka se stará Bůh (ne společnost). Pokud někomu došly síly a nemohl pracovat, doufal v Boží pomoc. Pravda, ta přicházela přes člověka. Přes podanou pomocnou ruku, soucit, milodar. Bohatí dávali do pokladnice mnoho, ale dávali ze svého přebytku, stále jim zůstával základ, který bohatě stačil k obživě, na slušný život. Byli tedy na Bohu nezávislí. Stačili si!

Jakýsi předobraz člověka jedena-

dvacátého století. Dnes si lidé myslí, že si na život stačí sami. Nic od nikoho přece nepotřebují! Na pomoc od Boha nespolehají vůbec. Když bude nejhůř, snad se postará stát, sociálka. Budou možná dávky v hmotné nouzi, snad se najde i volné místo v domě, kde je služba, která nakoupí, uklidí. Ale stačí to? Stačí to ke spokojenému životu?

Vraťme se k našemu dnešnímu evangeliu i k prvnímu čtení (1 Kr 17,10-16) Obě vdovy daly vše co měly. Tím daly svůj život do naprosté závislosti na Bohu. Jejich dar byl skutečnou obětí. Dar nepatrný svou velikostí (podpopelný chléb, dvě nejmenší měděné mince – haléře), ale veliký svou jakostí. Ježíš neposuzuje skutky podle vnějšího vzhledu, ale podle vnitřního smýšlení. Staví tu proti sobě vnější malost a vnitřní velikost a vnější velikost a vnitřní malost. Záleží jenom na každém z nás, jak se rozhodneme a co dáme. Bůh však nechce „jen“ něco od tebe, ale chce tebe.

Olga Líbalová

Pane, děkuji ti za tvé vedení.

Jsi ten, na kterého spoléhám.

Každý den se setkávám s vypočítavostí
a lidskou lhostejností.

Dej, abych měla vždy naději a pomoc
pro všechny potřebné, strádající i hledající.

Ať každý ve své životní situaci zaslechne tvé zavolání
a pocítí tvou sílu, která proměňuje a zachraňuje.

Z našich setkání

Dvakrát se vzácnými hosty

Tou první návštěvou byli manželé Sladkowští ze Zlína, kteří k nám do Ostravy-Polanky přijeli 8. října s filmovým dokumentem „ZACHRAŇTE EDWARDSE“, pojednávajícím o problematickém období, kdy jejich radostné očekávání vytoženého potomka zkálila informace, že dítěti byl diagnostikován Edwardsův syndrom. Nejprve jsme zhlédli příběh, který autenticky popisuje všechny citlivé a složité chvíle, jimiž si Sladkowští tehdy prošli. Samo o sobě by to stačilo k hlubokému vnitřnímu zamyšlení; asi nejsou výjimkou ani přímo při projekci slzy dojetí a úžasu nad statečností těchto lidí, kteří považují za normální dát svému dítěti život = lásku, péči a čas, byť odborná veřejnost nabízí jiné řešení a blízké okolí také varuje před obtížemi tohoto rozhodnutí.

Přítomnost jejich rodiny, která se mezitím rozrostla o dvě zdravé dcery (přítomna byla starší z nich, Amálka), dodala celému večeru ještě hlubší dimenzi. Nedovolujeme si zde rozpitvát celou věc ze zdravotnického, etického, sociálního či celospolečenského hlediska. Když řekne v hlubokém pohnutí dlouholetý kronikář obce, pán v důstojném věku, že už v životě zažil a četl mnohé, ale zde jde o zcela ojedinělý příběh, který ještě nepoznal, hovoří to za všechno. Děkuje Sladkowským i za to, že nás necha-

li nahlédnout do svého soukromí. Jejich „ano“ životu je nesmírně cenné, zvláště v této době, a svědčí to i o jejich víře. My jsme si možná v církvi navykli o Bohu především mluvit a diskutovat, méně podle Boha a jeho nařízení žít...

Poděkování patří i panu Adamcovi, který jako majitel Kina Retrostar umožnil promítání a následnou besedu, a za spolupřátelství pak rovněž místní skupině Českého červeného kříže.

O týden později, 15. října, jsme přivítali biskupa brněnské diecéze, Juraje Jordána Dovalu. Celé to vzniklo nečekaně a spontánně: Před nějakým časem sledovali někteří naši věřící pořad České televize „Uchem jehly“, kde byl hostem Zbigniewa Czendlika právě náš bratr biskup. Debatovali jsme o tom následně také po biblické hodině a objevil se nápad prostě jej pozvat k nám a seznámit se blíže s ním i jeho aktivitami.

Díky vstřícnosti br. biskupa jsme našli vhodný termín a vzniklo tak setkání, na které budeme vzpomínat jen v dobrém. Autorské čtení zejména z publikace „Pankáč v kostele“ i písň s kytarovým doprovodem se nesly v duchu moudré laskavosti – laska-

vé moudrosti, u některých se posluchači více pobavili, u jiných zase zamysleli nad tím, co život přinesl a přináší. Bezprostřednost a otevřenost bratra biskupa dodaly podvěru ryze přátelský ráz. Potěšil přítomně i tím, že do svého repertoáru připojil píseň od ostravského básníka a barda Jarka Nohavici, při které jsme mu ochotně „pomohli“ se zpěvem. V následné besedě přišlo na řadu více témat, hlavně se jednalo celkově o zdraví, léčivé bylinky, duchovní život.

Závěrem snad lze jen dodat, že obě setkání byla velmi obohacující; skromnost, neokázalost a duchovní rozměr našich vzácných hostů pak velmi inspirující. Je dobré, že se dokážeme domluvit, sejít a vzájemně povzbudit.

V předdušičkovém čase, vyznačujícím se ochlazením, sychravostí a mrholením, nás to hřálo a těšilo dvojnásob.

Tomáš Chytil

Umírat pro ideje

Dokončení z minulého čísla
(O. Funda; předneseno při husovské konferenci 17. září 2015 v Karolinu)

Myšlenka jasnozřivé – podtrhuji jasnozřivé, nikoli nihilistické – skepse vůči otázce smyslu zaznívá též v antické filosofii. Na Herakleitův logos dialektiky ustavičného plynutí navázali stoikové svou racionální zdrženlivostí vůči nadějším posledního smyslu, naplnění dějin. Řecké bájesloví vypráví nejen o Prométheovi a jeho vzdorném hrdinství pro lepší úděl člověka a vizi lepšího světa, ale také o Sisypovi a jeho žádným spočinutím nedovršené námaze, kterou však nemůže vzdát.

Hus patřil k těm, kteří jsou přesvědčeni, že jsou hodnoty, které mají metafyzickou platnost či dokonce garanci posledního smyslu. Patřil filosoficky k realismu, který bude pro ideje umírat, protože je pokládá za skutečnost nejskutečnější, narozdíl od nominalistů, pro které jsou universalia pouhá nomina. Mnozí z posuzovatelů Husovy causy v Kostnici byli ovšem nominalisté.

RADIKALITA ČI KOMPROMIS

Radikalita či kompromis je bolestné téma celých českých dějin. Mnohé kostely v českých zemích zdobí socha knížete násilně zavražděného. Mnohá náměstíčka v českých obcích zdobí plastika na hranici upáleného a mnohé mostky socha v řece utopeného. Tuto glorifikaci mučednictví jsme v českém myšlení dostatečně

kriticky racionálně nezpracovali. A tak v sobě nosíme nepřiznaný rozpor mezi glorifikovanou idealitou a každodenní realitou žité praxe.

Kníže Václav uzavřel moudrý kompromis s nároky Jindřicha Ptáčníka. Bylo adekvátní, že pravděpodobně odlišně radikální a asi značně ješitný a mocichtivý Boleslav svého bratra zavraždil, aby nakonec, po vši radi-

Prof. Funda ve velké aule Karoliny

kální ukvapenosti, skončil kompromisem smíru s Římskou říší a lennímu závazku se podrobil?

České radikální husitství se stalo tak neúnosným břemenem pro celou zemi, že muselo být pokořeno na Lipanech českými husitskými pány, kteří neztratili smysl pro politickou realitu. Mělo to předchodit čtrnáctileté prolévání krve nějaký význam? Ovšem, že odpověď je ambivalentní: ano a ne. Bylo grandiózním odporem proti tabuizované ideologii a moci církve, zrodilo nejen raubíře,

ale i velké tábořské teology české reformace, nicméně skončilo kompromisem, kterým mohlo skončit – či spíše nemohlo skončit – bez let strádání celé země a krve prolévání. Když čeští stavové značně naivně r. 1526 zvolili Habsburky na český trůn, byl hazard nebo patetické hrdinství to české povstání 1618 - 1620? Navíc nedostatečně připravené, provážené řadou strategických chyb a zbytečně ukončené po dílčí prohrané bitvě na Bílé hoře.

S problémem radikalita a kompromis se celý život potýkal T. G. Masaryk. V reakci na hnutí Omladiny řekl: „Radikalismus je naše politické mastičkářství.“ Po Friedjungově procesu 1910 však došel k přesvědčení, že Rakousko-Uhersko je nereformovatelné a zahájil radikální, leč promyšlené kroky k zániku monarchie. Když Beneš uzavřel v Mnichově vnucený mu kompromis a vyklidil ozbrojené bunkry na hranici, bylo pak moudré, že dal souhlas k atentátu na Heydricha? Odesly ho tisíce bezbranných lidí...

A poté, co nás Západ přenechal v Mnichově Hitlerovi, přenechal nás v Teheránu a na Jaltě Stalinovi. Nebyly tedy hazardem všechny ty pokusy o odpor proti komunismu, když sféry vlivu byly mezi USA a Sovětským svazem na padesát let pevně dohodnuty? Mělo smysl, že se Jan Palach upálil, aby přiblížil režim, jak jej dnes známe? A co se stalo se jmény těch, kteří se před museem na Václavském náměstí upálili, aby vyjádřili zklamání z některých kroků Václava Havla a Václava Klause,

Z kázání...

Dokončení ze str. 1

pocházkame od Adama a Evy. Ale som kresťan. Kristus je pre mňa Pán a Spasiteľ, a tak so všetkými kresťanmi tvorím jednu rodinu, Kristovo telo. A svoj duchovný domov mám v ČČSH, čím a uznávam tradície našej cirkvi, preto spolu tvoríme jednu rodinu. Bolo by ale chybou nadradovať svoju vieru nad ľudskosť. Niekomu upierať pomoc preto, že nie je kresťan. Stretávam sa s tým zvlášť teraz pri utečeneckej kríze. Pomôžeme kresťanom, ostatným nie. Lekár by si povedal, odoperujem kresťana, iných nie. To sa prieči evanjeliu, Kristovým zásadám. Bolo by tiež veľkou chybou niekoho preklínať a odsudzovať preto, že nie je husita a má inú konfesijnú príslušnosť. Keď čítam diskusie na internete, tak si kladiem otázku, či sme kresťania. Božia láska nikoho nevyčleňuje a nevyklučuje. Kristus zomrel za celé ľudstvo, tak kto nám dáva právo súdiť? Veľmi ma oslovuje prosba kráľa Šalamúna, počuli sme ju v prvom čítaní: „Kiež by si teda dal svojmu služobníkovi srdce vnímavé, aby dokázal rozlišovať medzi dobrom a zlom.“ O toto prosme Boha, o srdce vnímavé a otvorené, aby sme boli schopní rozlišovať medzi dobrom a zlom, aby sme naše ľudské malichernosti nenadradovali nad Božiu pravdu, lásku a milosrdenstvo. Často sa v našich radoch stretávam s veľkými obavami a skepsou – čo bude s našou cirkvou? Ako to bude o pár rokov? Koľko nás bude? Budeme existovať za 5, za 10 rokov? Na toto je jediná odpoveď: Dôverujme Bohu. Kde sa stratila naša dôvera? Svet je v Božích rukách. Ak tu nebudeme my, budú tu iní, ale kresťanské spoločenstvo nezahynie.

a ktorí boli ve zcela marginálních několika řádcích v tisku označeni jako „psychopati“? Stejně tak označil komunistický režim Palacha. Na tyto otázky, pravda a kompromis či radikalita a kompromis, bolestně až do morku kostí, není žádná předem daná odpověď. Rozhodujeme se každý sám za sebe v dané situaci a většinou si přejeme, abychom se do tohoto dilematu nedostali nebo aby nás do něho někdo jiný svévolně nevmánil. Masaryk říkal, radikalismus vždy jen na vlastní vestu.

POHLED KRITICKÉHO RACIONALISMU

Kritický racionalismus, vědom si podmíněnosti, hypotetičnosti, dočasné platnosti a principiální omylnosti lidského poznání i jednání, nevzdává otázku hledání pravdy, i když ví, že ji nikdy definitivně neuchopíme. Kritická racionalita se nezřídka jedná, nýbrž je jiným modem jednání. Kritický racionalismus neglorifikuje mezní situace končící mučednictvím, spíše považuje za tragické, že se včas nepodařilo v rámci dialogické racionality vyhocení mezních situací předejít. Ani kritická racionalita ovšem není ušetřena proher, jako jich nejsou ušetřeny patetické zápasy o uskutečnění velkých vizí.

Pro kritické racionalisty výpověď, že otázka po posledním smyslu je bezpředmětná, má pozitivně realistický

Pamätajme na slová zákonníka Gamaliela, keď židia brojili proti kresťanom: Ak je to z Boha, tak to vytrvá. Ak to nie je z Boha, rozpadne sa to samé od seba. Ak sme z Ducha Svätého, tak zotrváme a prežijeme – inej možnosti tam niet.

Potom sú tu názory, že žijeme zlú a špatnú dobu. Tento národ je ateistický, nedá sa evanjelizovať... Možno si poviete, že som blázon a padnutý na hlavu, ale ja si myslím, že žijeme pozhnanú dobu. Že nám nikdy tak dobre nebolo. Máme slobodu, kostoly a všetky možnosti otvorené. Nikto našej tvorivosti nebráni, nikto nás necenzuruje. A nestresujeme sa číslami. Nie sme tu preto, aby sme sa umárali vo vlastných problémoch, strachovali a nariekali nad klesajúcimi počtami veriacich.

Poviem vám jednu krásnu myšlienku Matky Terezy: „Musíme vedieť, že sme stvoření k väčším vecem než k tomu, abychom boli pouhým číslom na svete, že tu nejsme pro diplomy a tituly, pro tu či onu práci. Byli jsme stvoření, abychom milovali a byli milováni.“ To je naše poslanie. Máme byť tými, ktorí vnášajú pokoj tam kde panuje nervozita, lásku tam, kde panuje nenávisť, nádej tam, kde panuje beznádej a strach. My musíme byť tými, ktorí milujú, univerzálne milujú. Jeden biskup sa raz vyjadril, že atómová bomba v rukách sv. Františka je menej nebezpečná ako vreckový nôž v ruke násilníka. To je naša zodpovednosť, nesmie nás žiadna moc oplytniť, nesmieme ju zneužiť. Najdôležitejšia je naša duchovná zrelosť, nie to, či sa hlásime k tomu alebo onomu. Dokážme zrelosť, budme tými, ktorí vedia obrátiť aj zlo na dobro, ktorí majú v rukách požehnanie, a staneme sa živými svedkami kresťanstva v súčasnom svete. K tomu nech nám dopomáha všemohúci Boh.

akcent. I když není žádný poslední smysl, i když dějiny nesměřují k happy endu svého naplnění, život je ustavičně řešením problémů. V zájmu života a jeho kvality toto řešení problémů nelze vzdát. I když není metafyzická garance posledního smyslu, není to důvod k resignaci ani k bezbřehému relativismu či k povrchnímu bezduchému konzumu požitků a prožitků. Naším údělem je unést své lidství, fragmentárnost, svou nedocelenost a nevzdát pokud možno co nejvíce střízlivě, věcně, racionálně kritické řešení problémů zde a nyní. Někteří tento nárok lidského údělu neunesou a propadají se do nihilistické resignace, jiní se upínají k plytké konzumní povrchnosti, jiní unikají do fikcí o konečném naplnění dějin. Je však – povědli kritičtí racionalisté – ještě jiná cesta. Cesta racionálně kritického myšlení, hledání východisek bez vyhrocených krajností, cesta ustavičně kritické sebereflexe.

Kritická racionalita je ovšem schopna reflektovat, že někdy dochází k absurdním situacím – to že k nim dochází, je prohrou racionality – kdy už pak jen mučednická smrt či zvolené ukončení života je racionálně moudrým rozhodnutím. Je to však obět' přinesená absurditě, když důstojná podoba racionálního východiska byla potlačena. **Otakar Funda**

Pozvánka na teologickou konferenci

Srdečně zveme všechny duchovní i laiky na teologickou konferenci s tématem *Identita Církve československé husitské*, kterou pro vás pořádá ČČSH ve spolupráci s Husitskou teologickou fakultou Univerzity Karlovy. Konference se bude konat ve čtvrtek 19. listopadu od 9,30 do 16 hodin v budově HTF UK (Pacovská 4, Praha 4, zastávka metra C Budějovická, ev. autobusu 118, 121, 124, 170). V dopoledním bloku se budeme věnovat tématu teologické identity obecně a následně v menších diskusních skupinkách konkrétněji dle tematického rozdělení: *identita v nauce, identita v liturgickém projevu a identita v duchovní správě a péči*. Po společném obědě bude následovat plenární zasedání, výstupy z diskusí a formulace závěrů konference. Účast přislíbila paní děkanka HTF UK doc. Kamila Veverková, br. patriarcha ThDr. Tomáš Butta a další vyučující, zejména prof. Zdeněk Kučera, doc. Jiří Vogel a ThDr. Pavel Kolář. Jednáme také o možnosti mezinárodní spolupráce. Organizaci konference, koreferáty a koordinaci diskusí nad jednotlivými tématy zajistí mladý tým z ÚÚR, studujících v doktorském programu na HTF UK. Konferenční poplatek 100,- Kč bude splatný na místě u registrace a zahrnuje občerstvení včetně oběda. Závazné přihlášky zasílejte e-mailem na naukový odbor ÚÚR na adresu: kristyna.mlynkova@ccsh.cz, nebo telefonicky na číslo: 720 404 778. Zdeněk Kučera, Kristýna Mlýnková

Zprávy

Den veteránů

Již tradičně se na počátku listopadu scházíme v předvečer připomenutí konce první světové války (11. 11. 1918). V tento den také připomínáme oběti válek, smrti člena naší církve Jana Opletala a památku legií a válečných veteránů. U této příležitosti vás, milé sestry a milí bratři, zve br. pražský biskup doc. David Tonzar na slavnostní shromáždění, které se koná v úterý 10. listopadu od 17 hodin v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Dopis br. biskupa s pozvánkou najdete na webu církve v rubrice Pozvánky. **red**

Etika životního prostředí

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na **úterý 10. listopadu od 17.30 h** do přízemí pražského kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49), kde v rámci podvečerní besedy věnované ekotece chceme přivítat jak autora P. RNDr. Matúše Kociana, tak i jeho knihu *Etika životního prostředí*. **JNe**

Nabídka pronájmu

Náboženská obec Církve československé husitské v Rudolfově u Českých Budějovic pronajme na dobu určitou od 1. listopadu 2015 rodinný domek 2+1 (plyn, topení, el. ohřev vody). Cena nájemného bez energií je stanovena částkou

6000,- Kč měsíčně. Pro zaměstnance naší církve a členy s doporučením náboženské obce je cena snižena na 5000 Kč. Bližší informace lze získat na tel. čísle 777 300 135 nebo 777 965 214. **Stanislav Vrchotický**

Pozvánka do Mikuláše

Srdečně vás zveme do kostela sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Každou středu ve 12 hodin sloužíme pobožnost s kázáním a zpěvy z Taizé. Rádi vás přivítáme také v neděli v 10 hodin, kdy se v kostele konají bohoslužby s přijímáním. Těšíme se na vás. **red**

Duchovní NO Staré Město a varhaníci

Můj soused zabiják

Evangelická teologická fakulta UK v Praze ve spolupráci s Psychosociálním intervenčním týmem ČR, Psychologickou službou Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru MV ČR, Cyrilometodějskou teologickou fakultou UP v Olomouci a Spolkem krizovců a humanitářů pořádá 6. mezioborovou konferenci *Můj soused zabiják*. **Proběhne v pátek 20. listopadu od 10 – 15 h ve velké posluchárně ETF UK v Praze 1, Černá 9**. Cíl konference: společně promýšlet, jak může člověk pěstovat důvěru k sobě, druhým a ke světu, když stát se může cokoliv

a zradit může kdokoliv, i on sám. Témata konference: Střelba v Uher-ském Brodě; sebe/vražda pádem letadla Germanwings; genocidní násilí – události a děje, které způsobí někdo ze sousedství, někdo, komu důvěřujeme, nebo ho aspoň nevnímáme jako „nepřítele“.

Účast přislíbili: etik Ondřej Fischer, teolog Ondřej Kolář, religionista Šimon Krbec a další. Hlásit se na konferenci můžete u Kateřiny Halfarové: halfarova@hotmail.com. Účast na konferenci bezplatná. **red**

Lásky nepromlčené

NO Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s MČ Praha 8 pořádají *Setkání třetího věku*. **24. listopadu od 15 h** vystoupí publicista, divadelník a recitátor Mirek Kovářik s pořadem *Lásky nepromlčené*. Představí poetický recitál „osudových básní“. Neboli: Co mají společného Jiří Orten, Ivan Blatný, Josef Kainar, Ivan Diviš a Václav Hrabě...? Publikum v diskusní závěrečné části programu vybere autora, jehož báseň se nejcitelněji přiblížila tematickému předznamenání a stala se buď předpovědí, nebo přímo svědectvím nejen poetické, ale i životní fatality. **ON**

Večeře v Emauzích

Národní galerie označuje „dílem sezony“ Rubensovu *Večeři v Emauzích*. Obraz, unikátní zápujčku z galerie ve španělském Pradu, můžete zhlédnout ve *Šternberském paláci v Praze* až do 10. ledna 2016. Petr Paul Rubens, přezdívaný malíř králů a knížat, na sklonku svého života nevšedně interpretoval tento známý biblický příběh. Výjev zpodobnil s neobvyklým nádechem každodennosti, který pravděpodobně vysvětluje právě někdejší umístění obrazu v mistrově soukromé komnatě. Šimon a Kleofáš putují do Emauz, připojuje se k nim Kristus, svými učedníky však zůstává nepoznán. Až během večeře dvojice prozře a s překvapením hledí na Ježíše Krista žehnajícího chlebu. Epizodu z Lukášova evangelia pojal R. takřka jako žánrovou scénu – tři muži se chystají střídmě povečeřet, sluha jim přináší džbán s nápojem. **red**

Karlínské narozeniny

V karlínském NO proběhla v neděli 18. 10. pravidelná bohoslužba. „Prosím pro naše jubilanty o další léta v klidu, radosti, aby vás Pán ve víře, kterou máte, vedl cestami, jimiž, až ten čas přijde, dojdete naplnění v jeho domově. Ať vás Hospodinovo požehnání provází. Nechť je vám Kristus útěchou, vaší věčnou jistotou a v nepříznivých dnech oporou a posilou,“ popřál farář dr. J. Vaníček od stolu Páně oslavencům dr. M. Hlasivcové a Ing. Václavu Strachotovi. Po skončení bohoslužby V. Strachota promítl krátké video z pařížského srpnového zájezdu, doplněné fotografiemi. Vše komentovala jeho manželka O. Nytrová, která také přednesla své dvě básně, inspirované katedrálou Notre Dame a Paříží. Oslavenec pak ještě prozradil, jak se u Notre Dame „ztratil“. K oslavě patří i něco dobrého, a tak Olga připravila jednohubky s pomazánkou a Markéta upekla švestkový koláč, zdobený šlehačkou. Společensví stolu bylo příjemné, naplněné křesťanskými vztahy, radostí z oslavy a vědomím sounáležitosti. Olga Nytrová při svém přípitku řekla oběma oslavencům: „Jste laskaví, spravedliví a máte v sobě harmonii a zakotvenost v hlubších dimenzích. Jsme rádi, že vás máme.“ **Olga Nytrová**

Z ekumeny

Nový generální tajemník Konference evropských církví (CEC)

V minulých dnech CEC ohlásila zvolení nového generálního tajemníka, br. Heikki Huttunena z pravoslavné církve ve Finsku, který nahradí v úřadu br. Guy Liagreho. Br. Huttunen má bohaté ekumenické zkušenosti a celoživotně se věnuje zejména zapojení mládeže v církvi. Působil v Ekumenické radě církví ve Finsku, a to ve funkci generálního tajemníka (od roku 2006 do roku 2015), dříve také ve Světové radě církví jako ředitel odboru pro mládež. V návaznosti na činnost v SRC sloužil br. Huttunen jako duchovní v novém multikulturním společenství v Espoo poblíž Helsinek. Byl členem ústředního výkonného výboru WCC (2006-2013) a reprezentoval svou církev na posledních čtyřech valných shromážděních. **Dle www.ceceurope.org**

Vatikánská synoda o rodině

Biskupové Římskokatolické církve z celého světa dne 25. října přijali závěrečné usnesení k zakončení třítydenního zasedání synody o manželství a rodině ve Vatikánu. Podle schváleného textu by rozvedení a znovuzednání katolíci měli být více přijímáni do života církve, tak aby se necítili jako exkomunikováni. „Jsou pokřtěni, jsou bratři a sestry, Duch svatý na ně vylévá své dary a charismata pro dobro všech,“ píše se ve zveřejněném dokumentu. Synodní dokument dále zopakoval učení církve, že každá osoba, bez ohledu na svůj stav a orientaci, má být přijímána s důstojností a respektem a nemá být vystavena nespravedlivé diskriminaci. Papež František ve své závěrečné řeči zdůraznil: „Synodní zkušenost nám pomohla lépe si uvědomit, že praví obránci nauky nejsou ti, kteří dodržují její literu, ale ducha; ne pojmy, ale lidé, ne formulace, ale neopodstatněnost Boží lásky a odpuštění. To není cesta umenšování formulací, zákonů a Božích přikázání, ale spíše oslava pravého Boha, který s námi nejedná podle našich měřítek nebo dokonce zásluh, ale výhradně podle nezměrné štědrosti Božího milosrdenství.“ **Dle Christnet.cz**

Připravila Martina Viktorie Kopecká

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

KDO DAL NEJVÍC?

Vyřešíte-li následující přesmyčky, které obsahují slova z textu Marek 12,41-44, vypište si ze slov písmenka naznačená v závorce za nimi. Dohromady tvoří tajemku.

- MÁCHR (1)
- DÍCEČINU (1)
- BATYKDEN (3)
- TÁDAV (2)
- ZAVOHTAV (6)
- SOTTEDKENA (3)
- HÝTABO (2)
- CHOVNEŠ (1)
- NECIKADLOP (5)

(Řešení z minulého čísla: *Milovat Boha a své bližní je víc než dávat Bohu oběti a dary.*) **Jana Krajčířiková**

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production; tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

